

الذي صلى الله عليه وسلم به اخباره را فلخص بقول عائشة رضي الله عنها
 سبى صلى الله عليه وسلم برود و کار خود را جز که بدست من نباشد بر من رواه که در قول عائشة
 عن النبي صلى الله عليه وسلم وقد سأله عن مروية مرية وقوله عليه السلام
 ان النبي صلى الله عليه وسلم در آنجا که مراد بود عائشة را از روی او در وقت آن
 فبراجه امره فراجع السائل ابن عباس رضي الله عنه ويحك ذلك اذا
 نزلت برسيتك من يهيم اذ كان رسول الله صلى الله عليه وسلم في بدر ان عمه
 تجلى في نوره الذي هو نوره اي انما يعنى من الروية والادراك باعتبار
 تجلي نور خود نور خود آن نور که نور است جز این نیست که خود در وقت ادراک با اعتبار
 مجرد ذات از مظاهر و سبب و اضافات پس هرگاه که باشد در مظاهر و از در
 حجابية المراتب فالادراك ممكن كما قيل كالشمس تمنعك اجلك
 حجابيت مراتب پس ادراک ممکن است بجز حجابيت مانند آفتاب بازمبارد نور خود را
 وجوها فاذا كنت برتق غيم امكنا خورشيد چو رنگ ز درایت نور
 وجه آن را پس هرگاه که باشد تجلی نور بر من باشد
 در بر تو او خبره نور دیده ز دور وان دم که کند ز برده از ظهور فالناظر طيفه من غير قصد
 والى مثل هذا السامر النبي صلى الله عليه وسلم في بيان روية الجنانية المشجعة
 و ايضاً مثل ابن سبويه فرمود صلى الله عليه وسلم در بیان رويت بر ششم که من است
 بر ديد الشمس والقمر فاحذر عن اهل الجنة انهم يرون من بهم وانها ليس بينه
 رويت شمس و قمر پس خبر داد از اهل بهشت که بر سينه ایشان نور خواهد بود پس خود را بر سينه

وبين حجاب الاداء الكبرياء على وجهه في حنة عدن فنبه صلى الله عليه
 و بين ان حجاب كبرياء كبرياء او در جنت عدن پس تبيين از روی صلى الله عليه
 وسلم على بقاء رتبة الحجابية وهي رتبة المظهر فاعلم ذلك واذ قد نمت على
 و سم بر بقاء رتبة حجابيت و آن رتبة مظهر است پس بدان آرزو و آن که تبيين کار آمد
 شأن النور الحقيقي و انه يدرك وهو لا يدرك فاعلم ان الظلمة لا تدرك ولا
 شأن نور حقيقي و بدستيد آن ادراک بکنند و ادراک کرده نيز در حجابيت پس بکنند و ادراک بکنند
 تدرك لها وان الضياء يدرك و يدرك به ولكل واحد من الثلثة شرف
 و ادراک کرده نيز بدان و بدستيد ضياء ادراک بکنند و ادراک کرده بي نژدان و در هر يك از اين شرف است
 يختص به فزرف النور الحقيقي هو من حيث الالوية والاصالة اذ هو سبب
 که خصوص بي نژدان و اهدان پس شرف نور حقيقي آن از حيث اوليت و اصابت است بزرگ است
 اكتشاف كل مستور و شرف الظلمة هو انه بانصال النور الحقيقي بها يتاخر ذلك
 اكتشاف هر مستور است و شرف ظلمت آن بدستيد او بانصال نور حقيقي بدان بزرگ است
 النور مع تعدد ذلك قبل الاتصال و شرف الضياء هو من حيث الجمع بالذات
 زود است با وجود تعدد آن بيش از اتصال و شرف ضياء آن از حيث جمع بالذات
 بين الامرين و استلزام ذلك حيازة الشرفين فمران النور المحض المشا
 میان آن دو اوليت و استلزام آن جمع کردن و در شرف را بجز بدستيد نور حقيقي
 اليه لا يقار الوجود الحق ولا شك ان الوجود الحق المحض يعقل في مقابلة
 البراهين مغايرت و وجود حق را در وقت شك که بدستيد و وجود حق که حقیقت تعقل نور خود را
 العدم المضاد له فانه للعدم تعين في العقل لا محالة وله الظلمة كما ان
 عدم که ضد است مراد از پس بدستيد و عدم را در تعقل بي شك و مراد از اظلمت است